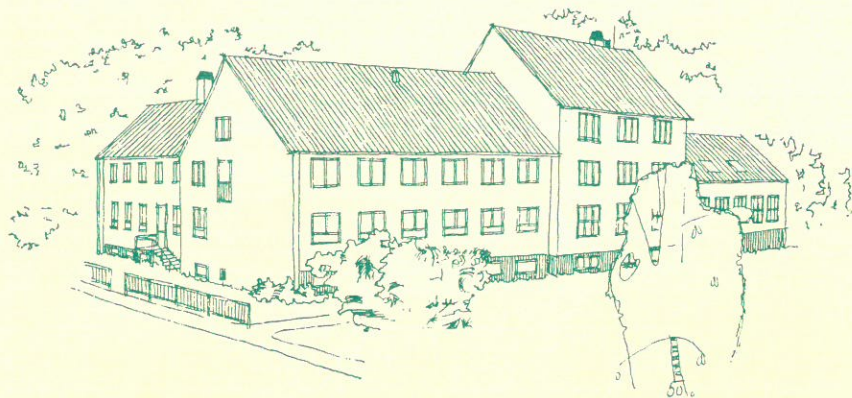

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

1 9 6 5

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT

1965

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

FREDERIKSHAVN
EKSPRES-TRYKKERIET
1965

INDHOLD

Lyset fra det høje	<i>Hans Jakobsen</i>
Albert Schweitzer	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Blandt danske i Argentina	<i>Alfred Toft</i>
Fra en norsk roman	<i>Jens Marinus Jensen</i>
For længe siden	<i>Merry Boelskifte</i>
Man véd kun to navne —	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Aaret, der svandt	<i>Hans Jakobsen</i>
En fødselsdag	<i>Karen Søndergaard</i>
Norgesturen	<i>Karen Søndergaard</i>
Elevmødet	<i>Juhl Højbjerg</i>
Meddelelser	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Lyset fra det høje

Jeg vil gerne til indledning fortælle om to mennesker. De har intet med hinanden at gøre, og det er nok ogsaa første og sidste gang, de bliver nævnt sammen.

Den første levede for mange tusinde aar siden, og hun omtales i begyndelsen af Det gamle Testamente. Hun hed Hagar og havde været i Abrahams hus, men var blevet sendt bort. Paa vandringen derfra var hun faret vild i ørkenen og var kommet i stor nød. Ensomhed, frygt, sult og tørst gjorde fælles sag mod den stakkels pige, men da det var allerværst, kom hun til en brønd, og nu blev der to ting, der tændte haab hos hende. Hun fik vand, og hendes ensomhed blev lidt mindre ved tanken om, at her dog havde været mennesker før hende. Hun takkede i sit hjerte den ukendte Gud, som havde ledet hendes fod til ørkens lille oase og havde set til hende, da alt syntes haabløst. „Brønden hos den levende, som ser mig“, kaldtes brønden, og det har Hagar sikkert været glad for, for det sagde hende noget. Det er iøvrigt sparsomme oplysninger, vi har om den unge kvinde fra Abrahams hus. Hun har syndet, og andre har syndet imod hende, men hendes navn vil blive husket ved denne brønd, hvor Gud fik ære og tak. Det er alt, men det er ogsaa noget meget stort.

Den anden, der skal fortælles om, skal ikke findes paa et fjernt sted og i en fjern tid: han er vor landsmand og vor samtidige. Biskop Høirup i Aarhus, der har været fængselspræst, fortæller om ham: Han var en ung fange, og han havde gruet for julen, som han skulle til-

bringe fjernt fra de kære. Men netop i fængselets stilhed blev hans sind aabent for juleevangeliet. Juledag kunne han hilse julen velkommen, og senere skrev han: „Julen det aar var mig en god jul — om end ensom — men jeg kunne sige Gud tak for den.

*Stilheden var mig den stjerne,
der ledte i stalden mig ind
til julens evige kerne
bag stemningens brogede spind“.*

Jeg vil nu gerne laane bare én eneste linie fra præsten Carl Koch. Han skrev den i en helt anden forbindelse: De smaa glimt og det store lys. Den har været i mine tanker, mens jeg har skrevet det foregaaende. Naar jeg gerne ville fortælle om disse to mennesker, som jeg har gjort, var meningen bl. a. at vise, at kvinden fra Abrahams hus er værd at kende alene paa grund af hendes taknemmelighed over for Gud — „Den levende, som ser mig“, det er hendes lovsang for de smaa glimt. Vi kan godt ved gennemlæsning af Det gamle Testamente finde mange utaknemmelige sjæle, men der er dog ogsaa mange vidnsbyrd om, at folket saa Guds store gerninger og takkede ham derfor. Det er god læsning for os at finde disse „de smaa glimt“, hvis det kunne hjælpe os til at faa øje for vore egne kaar, der er saadan, at konger og profeter gerne havde lagt alt bort for at opleve, hvad Gud har skænket os.

Fangens historie er fortalt, men den kan ogsaa fortælles med nogle andre ord: Lyset er kommet til verden, for at vi ikke skal vandre i mørket, men komme til lyset.

Maaske nogen havde ventet en tredie historie nu, nemlig vor egen, de pæne og gode menneskers historie; vi, der da ikke er i fængsel eller lignende. Men den kender hver enkelt af os bedst selv.

Juleevangeliet er den store glæde, „som skal være for hele folket“. I lyset fra det budskab forsvinder alle forskelle.

— De smaa glimt — og det store lys.

De er begge Guds gave, derfor skal vi ikke undvære nogen af dem.

Hans Jakobsen.

Albert Schweitzer

„Einstein er død, snart bliver det min tur. Jeg har givet mine råd og sendt min appel til verden. Nu er det jer, som skal bringe budskabet videre“. Disse ord blev sagt i 1958 af Albert Schweitzer.

Nu er han død. Det blev „hans tur“ i september i år.

90 år var levet. Et arbejdsredskab var slidt op og kunne svøbes i en dug og sænkes i „den grønne kiste“, en palmeklædt grav i Afrikas urskov. Men hans råd, hans tro, hans tænkning og eksempel lever videre, hans opfordring til mennesker om at leve som menneske blandt mennesker lyder fortsat til hans eftertid, hans lære om ærefrygt for livet er givet videre som en arv og et ansvar til hvert enkelt menneske.

Et mærkeligt liv er endt. En besynderlig livsbane afsluttet. Hvordan går det til, at en af samtidens største tænkere, med så rige evner og stor uddannelse slider sig op på et hospital i Afrikas indre for nogle primitive sorte, der ingen forudsætninger har for at forstå hans tanker eller bevæggrunden for hans arbejde? Er det dårskab eller livsvisdom?

Er det misbrug af evner eller en højere form for brug af åndelige gaver? Er det hovmod eller ydmyghed?

Albert Schweitzer havde rige evner, og han brugte dem.

Endnu ikke fyldt 30 år var han doktor i filosofi og teologi. Han var docent ved universitetet i Strassburg og præst ved én af byens kirker og forstander for den teologiske studenterstiftelse. Han var berømt som fortolker af Johan Sebastian Bachs musik og for sit kendskab ikke alene til brug af orgler, men ogsaa til orgelbygning, og han havde en betydelig litterær produktion bag sig.

Alt dette førte ham personlig i forbindelse med datidens store navne inden for litteratur, videnskab og kunst, og alle forstod, at der ventede denne unge mand en strålende karriere.

Selv mente han noget andet, men det vidste ingen andre på det tidspunkt.

Allerede i sin studentertid havde han fundet, at det var ufatteligt, at han skulle have lov til at leve et lykkeligt liv, når der rundt omkring ham var så mange, der måtte kæmpe med sorg og lidelse. Midt i glæden over at kunne yde noget inden for kunst og videnskab var den tanke

slået ned i ham, at han ingen ret havde til at tage mod den lykke uden at give noget til gengæld. Allerede som 21-årig havde han gjort op med sig selv, at han kunne tillade sig at leve med sin videnskab og kunst indtil det tredivte år, for så fra den tid at hellige sig en gerning, hvori han direkte kunne tjene sine medmennesker. Han siger selv derom: Jeg havde tænkt meget over, hvad Jesu ord betød for mit vedkommende: „Den, der vil frelse sit liv, skal miste det, men den, som mister sit liv for min skyld, skal frelse det“. Nu havde jeg forstået det. Foruden den ydre lykke ejede jeg nu også den indre.

Hvad hans fremtidsgerning skulle blive, stod ham ikke klart, blot vidste han, at det skulle blive en tjenergerning, der gavnede andre mennesker, om den end var nok så uanselig. Måske skulle det være et arbejde for forladte og forsømte børn, måske skulle det være for vagabonder og løsladte fanger.

Han havde tænkt sig sin fremtid i Europa, men ved at læse i en artikel: „Hvad Congomissionen trænger til“, at der manglede medarbejdere, traf han øjeblikkelig sin beslutning. Artiklen sluttede således: „De mennesker, som på Mesterens vink svarer: Herre, jeg er rede, dem har kirken brug for“. Han siger selv: Da jeg havde læst det til ende, genoptog jeg roligt mit arbejde. Nu var det forbi med at søge.

Året efter, da han var fyldt tredive, meddelte han sine forældre og nærmeste venner, at han ved vintersemestrets begyndelse ville tage fat på at studere medicin for at kunne rejse til Afrika som læge. Det undrer ingen, at denne meddelelse vakte bestyrtelse og modstand.

„Jeg måtte“, som han selv fortæller det, „flere gange opleve, at man bebrejdede mig mit hovmod, når jeg påberåbte mig, at Jesu kærlighedsbud under visse omstændigheder kunne kræve en lydighedshandling af et menneske. — Det var helt velgørende for mig at møde mennesker, der betragtede mig som en noget ældre ung mand, der var lidt til en side, og derfor behandlede mig med en elskværdig ironi“.

Det videnskabelige arbejde, Jesu-liv-forskningen, havde han sluttet med ordene: Som en ukendt og navnløs kommer han til os, ganske som da han ved søens bred trådte hen til de mænd, der ikke vidste, hvem han var. — Han siger de samme ord: Kom og følg mig — og stiller os over for de opgaver, som han skal løse i vor tid. Han byder. Og for dem, som lyder ham, rige eller fattige i ånden, vil han åbenbare sig i det, som de i hans selskab får lov at opleve af fred, virksomhed, kamp

og lidelse, og som en uudsigelig hemmelighed, skal de erfare, hvem han er . . .“

Kristendommen var blevet en magtfaktor i hans liv.

Han var en dygtig præst og havde haft megen glæde af at prædike og ikke mindre ved at tale med sine konfirmander, og hans venner fandt det tåbeligt, at han ville rejse ud som læge og ikke som missionær. Selv siger han: Når jeg netop ville være læge, var det for at kunne virke uden ord. Gennem mange år havde jeg virket gennem det talte ord, og kaldet som lærer i teologi og som prædikant havde voldt mig glæde. Men jeg kunne ikke tænke mig min nye gerning som en forkyndelse med ord af kærlighedens religion, men kun som en virkeliggørelse af denne i handling. En lægeuddannelse ville give mig de bedste og mest vidtrækkende muligheder for at nå mit mål, hvorhen jeg så skulle blive ført på tjenestens vej.

Så gik han da i lag med sin medicinske uddannelse, samtidig med at han fortsatte sin lærer- og præstevirksomhed og sine litterære arbejder. For at skaffe penge til livets ophold i studietiden og til sit kommende arbejde i Afrika gav han koncerter i Tyskland, Frankrig og Spanien. Det var hårde arbejdsår.

I foråret 1913 åbnede Albert Schweitzer og hans hustru, Helene Breslau, som han var blevet gift med året før, deres „hospital“ i Lambarene. Den første tid måtte de bruge et gammelt hønsehus til konsultationsværelse. I sommerens løb fik de bygget en barak af bølgeblik, dækket med bladtag, 8 m lang, 4 m bred, den rummede et lille konsultationsværelse, en lige så lille operationsstue og et endnu mindre apotek. I dag er det en hel by med ca. 50 huse og plads til 600 patienter, 12 læger og dobbelt så mange sygeplejersker. Albert Schweitzer har så godt som egenhændigt bygget alle husene og været murer, tømrer, skovhugger og havemand, hjulpet af patienter og pårørende. Det har for ham været meget vigtigt at lære de indfødte, at håndens arbejde har lige så stor værdi som åndens.

I Lambarene er kampen ført mod malaria, spedalskhed, sovesyge, dysenteri, frambøsi, brok, elefantis o. s. v. Fra 200—300 kilometers omkreds er de syge ført til hospitalet med kanoer på Ogowefloden. I staten Gabove var så sent som i 1958 kun én læge pr. 100.000 indbyggere. Intet under, at de syge strømmede til Lambarene, hvor de oven i købet kunne blive gratis behandlede.

Det kunne være fristende nu at fortælle om forholdene og arbejdet, om patienterne og deres pårørende, om „den store doktor“, hans principper og synspunkter og hans omsorg for og medliden med de syge, men jeg må nøjes med at henvise til hans bøger.

Fra den dag, Albert Schweitzer tog sin beslutning, og til han døde, var det dobbelte grundlag for hans arbejde: lydighed mod Kristi bud om næstekærlighed og ønsket om at sone den hvide mands skyld mod den sorte. Han ønskede at give sig selv og at gøre et fuldt ud personligt og selvstændigt arbejde som et frit stillet enkeltmenneske — „og jeg har altid modtaget det som en stor, stadig ny nåde, at jeg fik denne længsel stillet“.

Til denne indstilling hørte det med for ham, at han selv skulle skaffe de nødvendige økonomiske midler, han ville ikke skåne sig selv for tiggergangen.

1952 fik han Nobelprisen, ca. 200.000 kr., og dermed kunne han få sit store ønske opfyldt: at bygge en særlig by for de spedalske.

To år efter var han i Oslo for at takke for Nobelprisen og tage mod medaljen. I sin Nobel-tale sagde han bl. a.: Vi har bare én udvej. Vi må opsøge menneskeånden — vi må skabe en ny personlig civilisation, hvor respekt for liv og for ånd går hånd i hånd . . . Mennesket er blevet et overmenneske, som lider af sjælelige brist. Dets forstand når ikke op til dets styrke. Det savner evner til at anvende sine gigantiske kræfter for rationelle og nyttige formål — i stedet anvender det dem til mord og ødelæggelse.

Ved en højtidelighed på Københavns Universitet for seks år siden modtog Albert Schweitzer den danske Sonning-pris (100.000 kr.) Ved den påfølgende æresmiddag på Christiansborg sagde statsminister H. C. Hansen: Magtfuldt har De forkyndt ærefrygten for livet selv og alt levende som grundlag for et sandt, stærkt og fredelskende liv. Derfor lyttede verden også, da De ligesom vor egen nobelpristager, Niels Bohr, der også har villet ære Dem ved at være tilstede her i aften, udsendte Deres budskaber om international forståelse i atomtiden . . . Der er skænket Dem rige forudsætninger, dr. Schweitzer, men De stillede Dem fra Deres ungdom og til i dag ydmygt i livets og medmenneskets tjeneste. Vi deler alle ønsket om, at de håb, som De har bygget Deres liv og arbejde på, må blive opfyldt til gavn for medmennesket.

Marie Risegaard Jakobsen.

Hjem, skole og menighed blandt danske i Argentina

*„Din egen dag er kort, men slægtens lang, læg øret ydmygt til dens
rod forneden,
årtusind toner op i gråd og sang, mens toppen suser imod evigheden“.*

Disse linier står skåret ind i rammen om et stort billede, der hænger på den danske skole ved M. Cascallares i Argentina.

De har velsagtens mindet en og anden om hjemlandet, som de husker det enten fra deres egen barndom derhjemme eller fra fædres eller mødres fremstilling, når hele familien om aftenen har været samlet i køkkenet, de mange mil hjemmefra. I sådanne stunder og ved samtale med andre, som har følt arven stærk og levende, var det vel, at tankerne om i fællesskab at rejse en dansk skole, at danne en dansk menighed, har taget fastere form også i retning af, hvad noget sådant ville koste.

Ihvertfald skete det med vore landsmænd og -kvinder, som rejste ud for at bosætte sig under meget fremmedartede forhold både hvad landets øvrige befolkning angår og hvad angår klima og levesæt, at de ret hurtigt er blevet klar over deres egenart og har besindet sig på arven; ja man må stadig undres over, at det er lykkedes at føre den arv videre i både 4. og 5. slægtled derude. Det er vist ikke for meget at sige, at dette er lykkedes i ganske overordentlig grad i Argentina.

Sikkert er det, at det ikke er lykkedes uden stærke personligheder, som her har sat deres præg på hele slægten og undertiden på en hel egn. Man må vel også tage i betragtning, at kårene, der blev budt, var hårde; én af pionererne har i sin dagbog skrevet — idet han tænker på, hvad hans søstre og andre derhjemme ville tænke: „— jeg føler mig så fri, som den skabning, hvis navn jeg bærer, jeg vil ikke bytte —“. Hertil skal lige bemærkes, at hans navn var Juan Fugl, og ved et rundt jubilæum i 1964 blev der rejst et minde til hans ære ved byen Tandil, og ved den lejlighed var Hendes kongelige Højhed Prinsesse Benedikte på sin meget vellykkede rejse derude som officiel repræsentant for Danmark. I Tandil har der siden 1871 været en dansk kirke rejst af den danske koloni derinde. Men efterhånden som forholdene syntes for små,

og jorden var taget under plov, rejste nogle længere sydpå, og da det gik dem godt, fulgte andre efter. At det kunne lykkes, skyldtes ikke mindst, at banen fra Buenos Aires til Bahia Blanca blev ført frem til disse egne.

I lange tider lånte disse udflyttere præsten fra Tandil, men 1901 dannedes en ny menighed omkring byen Tres Arroyos, senere er der dannet menighed i Buenos Aires og Necochea, således at der nu er tre danske kirker og fire menigheder, idet menigheden ved Tres Arroyos ikke har nogen egentlig kirke, men bruger et særdeles anvendeligt kapel på den danske kirkegård til gudstjenester.

Ved flid, påpasselighed og sammenhold er mange af vore landsmænd og deres efterkommere i flere slægtled nået meget langt. Man har forstået at tage forholdene, som de var, og alligevel holde fast ved, hvad der er dansk. Dette forhold kan undertiden give anledning til en spænding også i retning af splittethed, men det må med det samme siges, at netop dette har bevirket, at man klarere og dybere er blevet sig bevidst som dansker og samtidig nærer en dyb taknemmelighed mod det land, som rundhåndet har givet, så der både kunne blive til at rejse et godt, solidt hjem og til at være med til at bygge, udbygge og holde gang i dansk skole og menighed.

*Thi nu ser jeg grant din tanke,
mod og kraft du bød mig sanke,
dristigt drage
Danmarks sage
riste her i fremmed jord.*

*Derfor mens jeg furen vender
og når aftenlampen brænder
danske sange
toner fange
strømmer frejdigt fra mit bryst.*

*Og når små i aftensvale
lytter tyst til faders tale
dyre minder
stille rinder
gennem talens jævne løb.*

Sådan skrev Lars Bækhøj, som selv har oplevet drengeårene dernede og senere været skolemand i mange år og foredragsholder flere gange, og som kendte landet og dets befolkning — og hvad vel nok er alle-vigtigst — holdt af det.

Ved at tænke tilbage på oplevelser under mange rejser rundt til hjemmene i forskellige egne for at holde gudstjeneste, dukker minder frem om megen gæstfrihed, om stoute og beskedne mænd og kvinder. Hjemmenes udstyr var meget forskelligt; ofte var der et ret stort udvalg af dansk litteratur, undertiden var der klaver eller orgel. Nogle steder fandtes en righoldig og alsidig samling af danske grammofonplader, tidsskrifter, ugeblade eller danske aviser. Mange forskellige forhold og ting er med til at holde danskheden vedlige hos udvandrerne og vække den hos den nye slægt, både når man samles derhjemme eller på den danske kostskole, hvor mange siden 1917 har fået en solid skolegang, både hvad argentinske skolefag angår og hvad angår mundtlig og skriftlig dansk foruden sang og gymnastik, folkedans, håndgerning og sløjd, og ikke mindst kammeratskabet har sin store betydning. Den danske skole ved Cascallares drives af et forstanderpar fra Danmark. Der kan være et meget stort ansvar forbundet med at forestå en sådan kostskole med både drenge og piger, og i sygdomstilfælde kunne det være vanskeligt ad jordveje at nå de 45 km ind til byen, hvor lægen boede.

Men der har været mange dygtige forstandere, der har forstået ind imellem alt andet at bibringe børnene megen forståelse for og kærlighed til, hvad der er dansk. For fuldstændighedens skyld må nævnes, at der rundt i de andre kolonier også undervises i dansk, ofte også med gode resultater.

Konfirmationsforberedelsen fandt naturligt sted i tilslutning til skolen, og skoleåret, som gik fra marts til december, med konfirmation i september, og onsdag aften samledes konfirmanderne i præstegården til sang, ordsprogslege og oplæsning. Det var morsomt at høre dem synge danske sange, men ordsprogslegene med deres specielt danske ordspil kunne sommetider give anledning til megen munterhed. Selve konfirmationsdagen kom så forældrene, og ofte nok meget langt borte fra, én moder havde rejst i ca. tre døgn for at nå frem til sin datters konfirmation! Det var festligt at se 4—500 mennesker til en uforglemmelig højtid.

Noget, der også bidrager til at holde danskheden vedlige — ja, styrke den — er bl. a. „Otte dage på højskole“. De holdes på ovennævnte skole, idet børnene får ferie, og skolen tages i besiddelse af lige så glade voksne, som nu er indstillet på, som én engang sagde: „Vi er kommet for at få ladet op“. Og af det fællesskab, som sådanne „otte dage“ kunne være med til at bringe, hentedes næring til vejen og dagen. Som foredragsholder er der ofte én eller anden, man gerne vil høre fra Danmark, og både unge og ældre sidder på stive forsamlingshusbænke og tager imod; det vil ikke tjene noget formål at nævne alle de mange, der har gæstet Argentina som foredragsholdere, for der kunne jo glemmes en. Forskellige lærere, skoleforstandere og præster er selvskrævet til at holde foredrag, lede sangen eller arrangere optræden. Til sådanne „dage“ kommer der folk fra udstederne langt ude i Andesbjergene både i syd og nord. Man skønnede tit og med god grund, at mange havde oplevet noget af det, som står i sangen: „Flyv ud mit korn i mulde —“, hvor det lyder: „Hist kirken står den hvide, der faldt i ungdomstide, en sæd til sjælefred —“.

I samtalens løb kunne det ske, at en mand, som havde lidt mange skuffelser hjemme og ude, blev spurgt, om han ikke kunne tænke sig at vende tilbage til Danmark igen, stilfærdigt og dæmpet svarede: „Nej, her har jeg fundet ind til en langt større rigdom, Guds fred!“

Menighedslivet derude former sig noget anderledes end herhjemme. Præsten må rejse rundt i 14 kredse og holde gudstjeneste i folks hjem, i andre menigheders kirker eller i klublokaler. Men den tanke har egentlig vokset sig stærk, hvor kunne der tit være højtide — også helt uanset alle ydre forhold. Udefra set var der ingen tvivl om, hvor gudstjenesten var, med det argentinske og danske flag vajende på hver sin flagstang. Mange kom i bil, i sulky eller ridende, ja sommetider på cykel. Alle var jo med, ofte var der både barnedåb og altergang, prædikesproget var dansk — nu holdes der enkelte gudstjenester på spansk; salmesangen var dansk, dåbsritualet enten spansk eller dansk, alt eftersom gudmoderen forstod og talte sproget. Efter gudstjenesten samledes man om kaffebordene, og det er ikke forkert at fremhæve husmødrenes dygtighed også i danske opskrifter. Senere kom sangbøgerne frem, en sangbog, som er samlet og udgivet i Argentina af „Danmarkshjælpen“ i 1943 — den indeholder en hel del sange fra nordamerikanske udgaver og sange, som er skrevet i Argentina, og ellers mange af de kendte fra

Højskolesangbogen. Der synges gerne og meget, ja sangen forener. Sommetider kan det også lade sig gøre at vise danske film, som fremskaffes af den danske ambassade i Buenos Aires. Det bør også nævnes, at en af vore gode venner kørte hjem med reservedele til sin høstmaskine — det var juleaften. Mens han kørte, tændte han radioen i bilen; da tonede danske salmer frem, han havde stillet ind på kortbølgeudsendelsen fra Danmark og var nu fælles med dem derhjemme om julens budskab.

Der går mange bånd herhjemme fra og derud og hjem igen. For mange har en eller flere danmarkstrejser været deres livs store drøm — og oplevelse. For mange er denne drøm ikke blevet virkelighed; men mere almindeligt bliver det, at unge dernede fra tager hjem for at søge videre uddannelse eller måske bare for at bringe mange hilsener med til slægt og venner og med det lønlige håb at finde det Danmark, som fædre og mødre forlod; om det lader sig finde beror jo da på besindelsen.

*Hvad var vel i verden det fattige liv
med al dets fortærende tant,
om ikke en plet med en dal og lidt siv
vort hjerte i skælvinger bandt.
Om ikke vi drog fra det yderste hav
for bøjet og rynket at stå
og høre de kluk,
de mindernes suk
fra bækken vi kyssed som små.*

Alfred Toft.

Norsk skoleroman om den tvungne ungdomsskole

Den norske forfatterinde Aslaug Høydal har skrevet en roman „Dyr last“, hvis hovedsynspunkter også fortjener overvejelser i vort land i en tid, hvor skoler sammenlægges, og undervisningens udvidelse diskuteres.

I Norge kan kommunerne selv bestemme, om ottende og niende skoleår skal være tvungne. Nogle har bestemt sig for, at alle skal med. Og udviklingen bort fra de små skoler til store centralskoler finder sted lige så vel som hos os.

Ingen skal være uden for de store pædagogiske fremskridt i tiden.

De har fået ny stor skole i Kråkedalen midt i tætbebyggelsen. Børnene fra de små afsides skoler i udkanterne af kommunen skal nu herind. Det er en af de fremste skoler i landet, og den skal helt på toppen. Ude i de små skoler bliver børnene sultefodrede, de er tyve år bagefter derude. I fjor kom børnene fra Raundal til Kråkedalen, tænk, de forstod ikke engang at trække i snoren på toilettet.

I år er det skolen i Skarbugrend, der skal nedlægges. Der skal være møde om det i skolestuen derude. Skolekommissionsformanden og lederen af den ny fællesskole vil komme og gøre rede for den ny skoles fordele.

Aftenen kommer. Sagen bliver lagt frem:

„Børnene, det er fremtiden . . . Jeg for min del må le, når jeg tænker på, hvad de bød os som børn . . . Men hvad byder vi ikke børnene i dag. — For det første bus eller tog, som fører dem lige til skoleporten. De har bare at trippe over en velpasset legeplads. Inde i de skinnende bygninger venter lærere med udstyr til flere hundrede tusinde. Der er skolepsykolog, som løser alle vanskeligheder. Speciallærere. Med åbne arme står de færdige til at tage mod flokkene. Evneprøver, testning, ny fremskridt til hver tid. På rette plads med alle, afdelinger, som passer hver enkelt. Alt er gennemtænkt og lagt til rette af videnskabsmænd . . .

Det er en glæde at komme til denne afstængte, nej, smukke bygd med dette glade budskab. Vejen opad er åbnet, døren på vid væg, Kråke-

dalen tager mod Deres børn, toget giver plads. Til efteråret går Skarbugrend ind i en ny tid.

Dette møde er bare for at sprede oplysning, få jer alle til at se alle fordelene . . .“

Der er nogle tilhørere, som rømmer sig. Disse bønder har det med at rømme sig i tide og utide.

„Læreren følger selvfølgelig med“, bliver det oplyst.

En mand rømmer sig og rejser sig op.

Formanden gør opmærksom på, at forhandlingen først begynder senere. Det er lederen af centralskolen, som har ordet nu.

Men den genstridige mand bliver stående:

„Jeg vil bare sige, at de ikke behøver at gøre sig umage. Her i Skarbugrend har vi både skole og lærer“.

„Skolen skal centraliseres til efteråret, så langt er det afgjort“.

Manden rømmer sig igen:

„Det er vore egne børn, vi tager ansvaret selv“.

„Forældre har ikke vilkår for at tage ansvar. De har ikke . . .“

„Sig det lige så godt rent ud. De har ikke forstand nok. Men jeg har

klaret mig med forstanden fra Skarbugrend. Det samme tænker jeg, vore børn kommer til at gøre“.

Jamen, skolen svarer ikke til kravene i dag, her er jo ikke engang toiletter.

Nej, men de har træ parat, det kan ordnes.

Det er ikke nok. Specialrum til køkken, sløjd og legemsøvelser.

Bonden mener, de har hele jorden her omkring til legemsøvelser.

Men om vinteren — i snefog.

„Da har de skibakkerne lige over for, og værksted til sløjd kan de låne af mig og køkken af min kone“.

De kloge inde fra centralskolen ryster på hovedet. Det er for galt. Tænk at gå på ski i stedet for videnskabelige kropsøvelser — og så med lærer uden specialuddannelse. Nej, her må fagfolk til, som kan lære børnene at gå, sidde og trække vejret ret.

Der er ingen vej udenom. Børnene må på den store skole i Kråkedalen.

Dette er indledningen til „Dyr last“.

Læreren og børnene i Skarbugrend har haft det så godt med hinanden og med hjemmene. De har været et samfund, hvor alle var lige.

Det ændres med de nye skoleforhold. Her er ottende og niende klasse, teoretiske og praktiske linjer. Børnene bliver prøvet og delt. Nogle går til boglige klasser, andre til praktiske — en af dem hedder inden længe høvleklassen og senere bliver det til idiotklassen. Det sætter skel.

Også børnene fra Skarbugrend, der havde været så gode venner, bliver delt, og det varer ikke længe, før de ikke kan være i samme kupé fra skolen og hjem. De boglige vil ikke være sammen med de andre. Hjemmene forstår ikke deres børn. De er sendt af sted til den fine skole pænt klædt og med mange formaninger om at hilse pænt på lærerne. Men sådan noget gør man ikke dér. De andre børn vil håne én, hvis man hilser høfligt på en lærer.

Læreren fra Skarbugrend føler sig ikke godt tilpas. Han må styrte fra klasse til klasse. Der er elever, som tyranniserer både lærere og klasser. Der er ingen orden, ingen disciplin. En har glemt sin skoletaske, en anden skal have spidset blyanten, en tredje have blæk i sin fyldepen. Blækhuset vælter. Sådan kan de med vilje få en hel time til at gå. De er uoplaagte, de finder på alverdens ting.

Og forældrene kan mærke det på dem hjemme, de er ikke til at have

med at gøre, finder på det utroligste. De tænker på at tale med lærerne om det på det første forældremøde.

Men så holder lederen af centralskolen en tale, hvori han roser børnene, man kan se, de har fået en god opdragelse, de opfører sig pænt og viser interesse for skolearbejdet. De er vågne elever, som det er en glæde at arbejde med.

Forældrene bliver rørt over dette. Hvis børnene opfører sig fint i skolen, må de vel kunne tåle lidt spektakel hjemme. De får ingenting sagt til lærerne.

Men skolelederens tale var bluff. Skolen *skal* være en mønsterskole. Derfor giver man også børnene lidt bedre karakterer, end de fortjener, og det opdager de hurtigt. Får de gode karakterer uden at arbejde, hvorfor så gøre noget ved det? De driver den af.

Læreren fra Skarbugrend vil ikke give eleverne højere karakterer, end de fortjener. Alle de andre møder med fine karakterer. De vil ikke være bekendt, at de ikke formår at få eleverne til at bestille noget. Det gælder deres egen anseelse, og for lederen gælder det skolens anseelse. Man ser bort fra den enkelte lærer.

Det går ikke i det lange løb. Huset bygget på sand skrider. Der sker et tyveri i byen en nat. Det viser sig at være elever fra skolen. Det sker én gang til. Igen de samme. Skolen kommer i søgelyset. Korthuset falder sammen.

Romanen skal ikke refereres som helhed. Den er skrevet af et menneske, som brænder for det, hun skriver om. Hun maler med stærke farver, javel, men hun har noget på hjerte.

Aslaug Høydal er selv lærerinde ved en skole, der har linjedelt ungdomsskole. Hun taler ikke som den blinde om farverne. Og fremstående norske skolefolk, jeg har talt med, siger: „Det er sikkert hændt alt sammen, det, hun fortæller. Det er ikke sikkert, det er hændt ved én og samme skole, men hun har dækning for, hvad hun siger“.

Aslaug Høydal er ikke imod ottende og niende klasser, men hun er afgjort imod, at de er tvungne. Det er *de* elever, som ikke ville komme, hvis skolen var frivillig, men som nu *skal* komme, der ødelægger disciplinen og tyranniserer kammerater og lærere.

Der er nogle få, som absolut har bedst af at gå ud af skolen ved fjorten års alderen eller før. De er ikke blot uimodtagelige for påvirkning i skolen, de ødelægger for mange andre.

Aslaug Høydals bog har fået forskellig modtagelse i Norge. Arbejderbladet i Oslo skriver, at som personerne og forholdene omkring den ny skole i Kråkedalen er skildret, er det plat umuligt at tro på nogen af dem. Men bag dette blad står et parti, som er tilhænger af den linjerede ungdomsskole.

Er det et uartikuleret varselråb, forfatterinden har udsendt, så er der også nogle, som har hørt det.

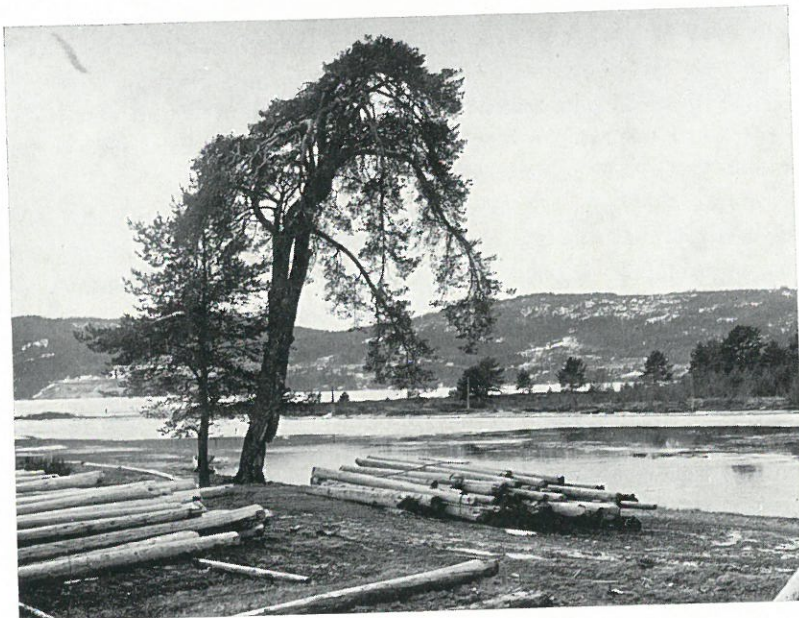
„Det er et sviende anklageskrift“, siger anmelderen i Dagbladet.

„En brandfakkel, som bør lyse længe, til forargelse og opvækkelse“, hedder det i Morgenbladet, og bladet Nidaros kalder bogen „et vækkeråb, som vi ikke har hørt magen til siden Kiellands dage“.

„Er den vanskelig at tro“, skriver Ingeborg Refling Hagen. „Spørg de mange lærere med nervesammenbrud!“

Aslaug Høydals bog er skrevet med en brændende nidkærhed. Den tvinger til ny eftertanke over skoleproblemerne og til at kræve frivilligheden opretholdt, når det gælder skolegang i ungdomsårene. De mange skoleegnede og interesserede må ikke få deres undervisning ødelagt af de få, der hellere vil ud i praktisk arbejde.

(Artikel taget fra Jens Marinus Jensens nye bog: »Mellem fjeld og fjord«).

For længe siden

En efterårsaften for 35 år siden kom jeg til Stidsholt Ungdomsskole for første gang. Jeg kom egentlig ikke med ærinde til forstanderens; men til den unge lærer. Jeg kom der uden forudfattede meninger om de mennesker, som blev mine værtsfolk og snart mine venner.

Hvordan så der ud på Stidsholt dengang? Ja, der var børneskole i den store stue. Der var spisestue for eleverne i fru Jakobsens stue. Der var køkken, hvor Jakobsens nu har privatkøkken. En pige havde nok at gøre med at holde petroleum i alle lamperne. Kakkellovne troned i alle rum. Ja, det er længe siden, alt dette, og det var beskedne forhold; men de mange problemer gjorde her opfindsom og skabte virkelyst, som kun få steder.

Da skolen hurtigt blev for lille, var denne virkelyst stadig den bærende kraft bag alle de mange ombygninger, der fulgte, for at skolen kunne modtage det stigende elevtal. Een ombygning vil jeg gerne standse ved her. Det er den, der blev udført, efter at skolen var gået over til selvejende institution. Det må for Jakobsens have været et stort spring at tage. Dette, at andre skulle have noget at sige på deres skole. Men vor tid stiller så store krav til rammerne om en skole, at ingen private kan få dem til at blive fine nok. Det kræver vidsyn at erkende, at arbejde og dygtighed alene ikke slår til overfor tidens krav, men der skal stor kapital til at indrette sig derefter.

Lad mig så springe til den sidste ændring på skolen: drenge- og pigesko i ét. Også det er et udslag af tidens krav, et af de største krav til os i dag, at pigen og drengen ikke blot må blive kvinden og manden, men mennesket.

Hvad talte vi nu om for 35 år siden? Jeg selv havde alle ungdommens problemer: Kritisk overfor de ældre, ogsaa overfor kirken og præsterne. Hvor mærkeligt da at komme til et sted og opdage, at der ikke blev gjort forsøg på at give en færdig løsning på éns problemer; men der var timer, ja om ikke andre, så sene nattetimer, hvor vi drøftede de unges stilling. Der blev sat tanker i gang, så man selv dreves videre frem mod løsning af egne problemer.

Da den unge lærer og jeg senere blev mand og kone, kædedes vor tilværelse ind i hr. og fru Jakobsens. Hver gang vi mødtes, var der nye problemer: arbejdets, manddommens — dødens.

Tankerne om ungdommen og dens forhold blev et af vore fælles tilknytningspunkter. Så stærkt, som for 35 år siden, har ungdommen brug for, at man sætter tanker i gang, så de selv drives frem mod en afklaring. Lad det i 35-året for jeres virke være mit ønske, at I endnu i mange år må have kræfter til at gøre netop dette.

*Et glimt af skabermagtens bliv,
en lønlig verden, ingen véd,
et spil af koncentreret liv,
hver celle fyldt med mulighed.
En sang, en drøm, et vårfrisk skud,
storm og ild, vulkanudbrud,
dæmon og helgen. Meget mer'
er gemt i denne form, vi ser.
Hvad skal han blive! Kunstner, ingeniør,
professor, musiker, chauffør,
smed, købmand, kontorist, diktator,
en nederlagets mand, en triumfator?
Hvad skal han blive? Træl af verdslighed,
frigjort, en Guds herold! Hvem véd!
Hvem skal få lov og lykke til
at vise ham den vej, Gud vil?*

Merry Boelskifte.

Man véd kun to havne —

*Man ved kun to havne, bekendte af navne,
Den ene vor vugge, den anden vor grav.*

Amb. Stub 1771.

Det kan være vanskeligt at være et godt menneske, man kan nok være et nyttigt menneske uden samtidig at være et godt. Der findes mennesker, der kan være gode og nyttige for nogen, og for andre synes de at være unyttige og pralende.

Nyttige som unyttige, vi er alle mennesker med gode som dårlige egenskaber, med venlige og uvenlige sider, og alle er vi vel udstyrede med en mere eller mindre udpræget trang til at vurdere og måle andre mennesker og det, de ejer. Sidstnævnte vil jeg prøve at skrive lidt om.

Om een siger man for eksempel: „Han er vel nok et bravt menneske“, vel vidende, at vedkommende ved en eller anden lejlighed har sagt noget pænt om een selv. Saadanne udtalelser luner jo for begge parter, og så har man ligesom kvitteret for en høflighed. Slige forbindeligheder udøves særligt i selskabslivet og kan udføres med en virtuositet, saa man kan faa titlen selskabsmand. De uskyldte formfuldendtheder kan vi godt se bort fra, om ikke det er en ikke tilstedeværende trediemand, der er tale om, da kan det være, at der udæskes et svar om trediemand, og man vil da let komme til at sige noget fortrydeligt, for ofte er vor vurdering gjort på et ganske spinkelt grundlag, ja, det kan være små ting, en ubetydelighed, der kun er en lille del af personen, der får os til at fremkomme med en bedømmelse eller fordømmelse. Som ung hørte jeg en kommunalmand, der havde med vurdering af krigsskader at gøre, sige: „Hvis det er en missionmand vi skal vurdere for, skal vi nok passe på“.

Naturligvis kan man ikke lade en enkelts udyd omfatte alle andre, det er ikke med til at fremme godt naboskab.

Der kan være andre ting f. eks. at nogen ikke er helt så ferme til arbejdet som andre, da falder man let på at bruge ord som pjok, sølle m. m., selv om selvsamme har udmærkede menneskelige egenskaber, man generaliserer ud fra en enkelt ting.

2. og 3. generation

Vort sprogs modsætningsopbygning som klog—dum, køn—grim kan være medvirkende til, at udtalelser kommer til at stå lidt ved siden af det, man egentlig mener, også fordi det er den stærkeste tillægsbetegnelse, man hører. For at dække over sprogets yderpunkter, er der nogen, der bruger brøker som tillægsbetegnelse som $\frac{1}{2}$ klog, $\frac{3}{4}$ dum osv., eller som når der her i Vendsyssel bruges en modsat vending: de er ikke så ringe, så er det en anerkendelse. En sætning som: Ja, han siger ikke ondt om nogen, kan alt eftersom den udtales være en rosende og en nedværdigende sætning. Men tilbage til yderpunkterne igen.

En medvirkende årsag til kun at bruge de to poler kan vel søges i kulørte blade, dårlige film og underlødige bøger, der kun kender til onde og gode mennesker, helt og skurk. Faren er, at sådan ensidig påvirkning af disse blade, bøger og film kan få de „besatte“ til at tro, at der finder de virkeligheden, da vil virkeligheden for dem være forloren, de vil stå i en virkelighed, der skal bedømmes ud fra skurk-helt typer.

Årsager kan findes mange steder, snobberi, vild beundring, men værst er misundelse. Dette Kain-problem slæber sikkert alle i mere eller mindre grad med. Mange hårde udtalelser om andre har sin rod i misundelse, man kan være misundelig på alt og alle, een, det går godt for, een, der er klog, een, som har fået en ny kjole, en knallert, blevet kæreste med en herlig pige eller karl og meget mere. Dette viser sig ofte ved en næsten sygelig trang til at rakke ned, ofte så groft overdrevet, at udtalelserne rammer

tilbage og karakteriserer den misundelige. Imod dette må hver føre en kamp, thi I bibelen står, at Kain slog sin broder ihjel af misundelse, og selv om man ikke slår ihjel, kan man såre og gøre sin nabo ondt på mange måder.

I det daglige kan selv små hentydninger ramme hårdt „på et ømt punkt“, som man ikke kender, man rammer godt og „ved, hvad han kan tåle“, til eksempel er her en lille historie om Olsen.

Olsen er et menneske, der udfører sit daglige arbejde normalt. Han er en ordentlig familiefader for kone og tre børn, oven i købet har han sparet så meget sammen, at han kan flytte fra sin lejlighed til et nyere hvervet hus, ganske vist ikke ganske nyt, men godt og meget stort i forhold til lejligheden. Når Olsen kommer fra arbejdet, går han sammen med familien i gang med at plante roser, kalke, male og tapetsere. Olsen er glad, naboen har også sagt, at det var et godt hus, et af de bedste i gaden. Venner, familie og bekendte kommer på besøg. Olsen viser rundt i kælder og på loft, og små begejstringsytringer tilskynder Olsen, og så går de ned til fru Olsen, der er parat med kaffekanden.

Det blev ikke Olsen, der fandt stedet, men en tidligere nabo fra trappeopgangen. De to står i kvistværelset, han står og ser på et par brune skjolder i gulvbrædderne: Det er svamp, det der, han går hen til stedet, og med hælen får han en kant til at smuldre: Ja, det er noget grimt noget at have i huset.

Nu går Olsen på jagt med en kniv på trods af, at den tilkaldte snedker sagde, at det stammede fra en lille utæthed i vinduet.

Olsen er i dag et menneske, der ejer et hus med „svamp“ i gulvene — — — men vi skal nok vide at finde flere fejl ved huset, Olsen, eller — — — kan vi lade være.

Jeppe Bubrkall.

Aaret, der svandt

Sidst i september modtog vi det sørgelige budskab, at pastor Knud Jensen, Gunderup, var død.

Knud Jensen var en nær ven af skolen, og siden 1962 var han medlem af bestyrelsen for den selvejende institution Stidsholt Ungdomsskole. Knud Jensen blev kun 36 aar. Otte aar fik han sammen med sin hustru, fru Else Jensen, lov at virke i Gunderup-Nøvling, og det blev en rig tid, baade for dem og for menigheden.

Mange gange i aarets løb indbød de til møder i præstegaarden, og alle var glade for at komme. Men søndagsgudstjenesten var højdepunktet for Knud Jensen, og han havde sans for at gøre gudstjenesten festlig; det var ikke ved ydre midler, nej, her gjaldt det, at evangeliet og salmesangen skabte festen. Ikke mindst naar sorgen gæstede hjemmene, kunne man være sikker paa, at det unge præstepar kom, og de hjalp mennesker i mange bitre timer. Det er ikke for meget sagt, at de kom med glæde og lys. Derfor er sorgen saa stor i menigheden i Gunderup-Nøvling.

Sidste gang, jeg hørte fra Knud Jensen, var til min fødselsdag i august. Han skrev da, at han og hans familie i løbet af nogle dage ville

Flid –

Ihærdighed –

komme hjem til Gunderup fra ferie, og han sluttede: Vi ville gerne have været med hos jer, det kan ikke lade sig gøre, saa kommer vi til Stidsholt en anden gang, men pastor Knud Jensen naaede ikke hertil mere. Vi vil savne ham, og i dyb taknemmelighed vil vi bevare mindet om ham.

Vi havde sidste aar en artikel i aarsskriftet om skoleforhold paa Grønland. En særlig anledning var den, at der netop var kommet 12 unge grønlændere til skolen for at deltage i undervisningen i de fem vintermaaneder sammen med vore øvrige elever. Bent Nielsen, der fulgte med dem som lærer, havde undervist paa Grønland og var fortrolig med skoleforholdene deroppe, og det var naturligt, at jeg bad ham skrive et stykke om sine indtryk fra dette arbejde.

Uden at ville skabe tradition for artikler om skole og kirke hos landsmænd i det fjerne, har vi denne gang et stykke, der bringer hilsen fra danske i Argentina. Alfred Toft, der har skrevet den, var præst derude fra 1949 til 1956. Til pastor Toft og hans families nære venner i Argentina hørte Lizzi og Hans Risegaard, min kones broder.

Meget er sket siden. Hans er død, Lizzi fører hjemmet og arbejdet videre derude, og den ældste søn, Hans Jørgen, er elev her paa skolen nu.

Alfred Toft er sognepræst i Asfærg-Faarup syd for Hobro.

Forstander Jens Marinus Jensen er kendt af alle gamle elever fra

sine besøg her sommer og vinter gennem mange aar, han er fast „gæstelærer“, og da han var her for et par dage siden, „antydede“ jeg over for ham, at det nu var hans tur til at give et bidrag til aarsskriftet. Specielt ville jeg gerne have lov at bringe et lille stykke fra hans bog „Mellem fjeld og fjord“, der er udkommet nu i november. Jeg fik tilladelsen.

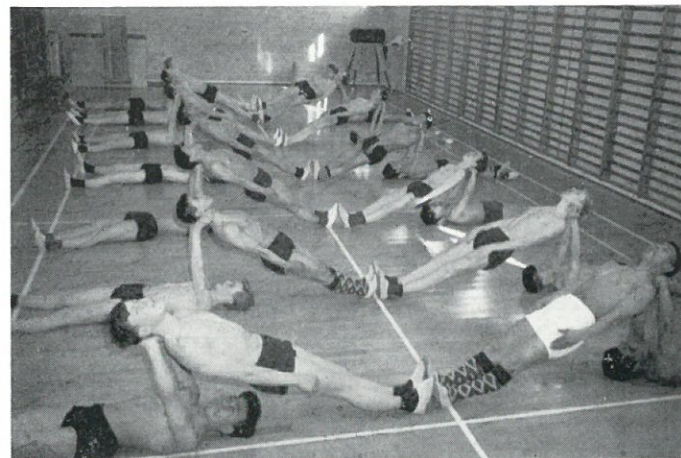
Fru Boelskifte har vi den glæde at se jævnlig, ligesom da Boelskifte levede. Hun har ogsaa ved sin meget nære tilknytning til skolen været i søgelyset og har maattet rykke ud med et stykke til vor lille bog.

Ingen, der i fjor læste „Aaret, der svandt“, kunne være i tvivl om, at det var sidste beretning om vore sommer- og vinterskoler, og at 3. maj og 3. november ville udgaa som aabningsdage. Det var selvfølgelig vemodigt at tage afsked med en skoleordning, vi har været glade for, og vi har jo ikke kendt nogen anden hidtil. Men vi var overbevist om, at tiden nu var inde til at tage det næste skridt.

Efter ansøgning til ministeriet om godkendelse af nye undervisnings-terminer og overgang til fællesskole, fik vi omgaaende den ønskede stadfæstelse, hvori det hedder: „Undervisningsministeriet kan godkende, at Stidsholt Ungdomsskole afholder følgende kursus: Fem maaneders fællesskole 3. august til 31. december, fem maaneders fællesskole 3. januar til 30. maj og 10 maaneders fællesskole 3. august til 30. maj. Skolens tidligere godkendte kursus bortfalder hermed“.

Aaret, der svandt, var fra november til november indtil nu, ogsaa her i aarsskriftet. Fremtidig vil beretningen selvfølgelig regne tiden fra august til august. Jo, ogsaa her mærkes strukturændring. Egentlig bevirker dette ogsaa, at der bliver en dejlig lang tid til at faa aarsskriftet færdigt. Forhaabentlig vil det vise sig i praksis næste aar, i aar var det kun teori, men julen og aarsskriftets udsendelse holdes uden for alle strukturændringer.

Aaret begyndte med en vinterskole som sædvanlig fra november til april. Der var 62 elever. I lærerkredsen indtraadte lærer Bent Nielsen og agronom Ejler Andersen. Undervisningen fulgte det gode spor fra forrige vinter, hvor vi havde indført flere nye forbedringer og med samme lærerkræfter. Det var naturligvis meget spændende, hvorledes det ville gaa med at have de unge grønlændere sammen med de øvrige elever. Der var dog visse sprogveskigheder, navnlig i begyndelsen, men hverken disse eller andre formodede vanskigheder var saa store, at de betød hindringer for kammeratskabet.

„Det er så godt at ha' ryggen ret!“

Med hensyn til de unge grønlænderes undervisning var der ved timeplanlægningen taget alle mulige hensyn, saa at de ikke fik timer, som de ikke kunne følge med udbytte. De var f. eks. ikke med i foredrags-timerne, de havde deres eget danskhold o.s.v. I juleferien var de alle bortrejst ligesom de øvrige elever. Mange forskellige steder i landet blev de modtaget med stor gæstfrihed, og vi sender vor bedste tak til dem, der hjalp os paa dette punkt.

Aalborgmødet for gamle elever havde som sædvanlig stor tilslutning; der var mødt over 70, da udvalgsformanden, Søren Haals, Gunderup, bød velkommen. Vi er klar over, at det ved dette aarligt tilbagevendende møde ikke først og fremmest er programmets udformning, det drejer sig om. „Vi vil gerne have saadan et ekstra Stidsholt-møde“, skrev en gammel elev i sin tid, „nogle af os bor jo saa langt borte, at vi ikke kan følge vor gamle skole paa saa nært hold som andre“. Hvert eneste aar har det ogsaa vist sig, at der virkelig var jordbund for dette møde. Ved mødet den 6. december 1964 talte jeg, og min kone viste lysbilleder. Efter nyvalg kom udvalget for Aalborgmødet til at bestaa af Jette Zimmer Rasmussen, formand, samt Otto Christensen, Gunderup, og Kai Obel, Aalborg.

Lørdag den 12. december holdt vi i forbindelse med generalforsamling i den selvejende institution Stidsholt Ungdomsskole adventsmøde paa skolen. Desværre blev taleren, pastor Porsborg, Hellevad, forhindret

i at komme, saa jeg maatte tale i stedet for. Som festligt indslag virkede et meget smukt Luciaoptog. Under ledelse af Bent Nielsen sang de grønlandske elever julesalmer fra deres hjemegn. Vi forstod ikke et ord af det, og alligevel havde vi indtryk af noget meget skønt. Da de sang den sidste, var de alle meget bevæget, og vi fik bagefter at vide, at den svarer til og har samme magt over sindene som salmen „Det kimer nu til julefest“ har her hos os. Elevernes forældre var specielt indbudt til adventsmødet, og salen var fyldt.

Fredag den 18. december havde vi vor Aalborgtur med besøg paa store bedrifter og med afslutning i Aalborg Teater. Denne udflugtsdag stod i enhver henseende paa højde med tidligere, det gælder baade med hensyn til udbytte og feststemning. Jul er jo nær, naar vi kommer frem til den 18.

Mandag den 21. december samledes elever, skolebørn og forældre til fælles julefest i gymnastiksalen. Hvor er den fest dog smuk, og vi, der har været med i de mange aar, konstaterer hver gang, at alle kun er optaget af én eneste ting: at glæde andre.

Ingen elever har nogensinde oplevet juleaften eller julemorgen paa skolen, derimod har vinter eleverne en erindring om „den sidste morgen“, og vi kan godt sige „før dag i det dunkle“, naar vi mødes i foredrags-salen, maaske en hel time før normalt for at synge julesalmen og høre

Grønlandsholdet

To op
— og een i mente

juleevangeliet. Det er en smuk oplevelse og i al sin enkelhed en værdig indgang til julen derhjemme.

I de første maaneder af det nye aar havde vi besøg af gode, gamle kendinge, pastor Johannes Lumholt, Bøvling, konsulent Tage Albertsen og forstander Jens Marinus Jensen. Vi stod netop overfor at skulle lægge program for forældrefesten søndag den 7. marts, da aftalen blev truffet med Jens Marinus Jensen. Han kunne komme og tale for eleverne den 8. marts. Hvorfor kunne han saa ikke lige saa godt komme dagen før? Det kunne han ogsaa, og dermed fik vi ved siden af meget andet et godt forældrefest-foredrag om „Den 9. april og følgende dage i Norge 1940“. Vi havde selvfølgelig tænkt, at vi i 1965 ville benytte lejligheden, naar den indtraf i aarets løb, til at fortælle den unge slægt om de tunge begivenheder for 25 aar siden. Forældrefesten kom os paa en smuk maade til hjælp.

„Der bliver vel knap saa mange til afslutningsfesten som normalt“, saadan havde vi tænkt, vi vidste jo, at de tolv grønlandere ikke ville faa deres forældre med, men vi havde maaske ikke taget med i betragtning, at afslutningen ved at blive afholdt paa en søndag netop ville samle mange af elevernes paarørende og af skolens venner. I hvert fald blev vi mange. I Badskær Kirke, som denne gang benyttedes ved afskedsgudstjenesten søndag den 28. marts, mærkedes det tydeligt, at vi havde budgetteret forkert med hensyn til tilslutning. Men da der ikke er

noget mere festligt end en kirke, fyldt til trængsel, gjorde det jo ikke noget. Jeg prædikede over søndagens tekst. Efter gudstjenesten samledes vi paa skolen, hvor lærerne havde arrangeret en meget smuk udstilling af elevernes arbejder, særlig den fyldige sløjdudstilling, der omfattede baade træsløjd og metalsløjd, blev betragtet med stor interesse, og den var da ogsaa et særdeles godt vidnesbyrd om, at der var blevet arbejdet flittigt paa skolen. Det samme viste de fine arbejdsmapper, der omfattede en hel række fag. Det er ikke for meget sagt, at det hele var præget af grundighed og akkuratse.

Afslutningsfesten i gymnastiksalen indledtes som tidligere aar med min tale til det bortdragende hold.

Jeg mindede til indledning om en anmeldelse af en ny bog af Grethe Heltberg, hvor der bl. a. staar: Vi følger hovedpersonens kamp for at finde et fast holdepunkt i den tilværelse, der har svigtet hende, eller som hun har valgt at svigte.

Disse knappe ord gav mig anledning til at sige til drengene, at vi har betragtet det som vor opgave — ikke blot at følge deres kamp, men at hjælpe dem at finde et holdepunkt i tilværelsen. Hovedpersonen her er aldrig en opdigtet, men den enkelte elev, som er kommet for at blive hjulpet, uanset hvilke tanker han selv har dannet sig derom.

I et af bladenes afslutningsreferater stod der: Efter forstanderens tale fulgte en lang række korte taler.

Nielsens danskhold

Øvelse gør mester

Fru Jakobsen citerede salmelinien „Du gav mig o Herre en lod af din jord, som jeg for min egen maa kalde“. Dér synger vi om alle de ting, vi har faaet, som vi maa aflevere igen. Vi er alle fæstere paa hver sin maade.

I unge har været her paa skolen, og den har været jeres, men kun for en tid. Nu gaar den over til andre, men mens den var jeres, var der et stykke arbejde, der skulle gøres for at dyrke kundskabens ager. Der har været et fællesskab, som skulle opbygges. Kammeratskabet er ogsaa en slags arbejdsmark, hvor jordbunden skal beredes, saa den kan blive modtagelig, og det er grundlaget for skolens arbejde.

Nu gaar I ud for at være fæstere andre steder, og vilkaarene er ens alle steder. Det er altid det, der gælder: om vi er villige til at dyrke den jord, vi har faaet, og om vi er villige til at gøre det med flid.

Fru Alice Andersen, Skagen, takkede i hjertelige ord forstander Jakobsen og frue samt lærerne for alt, hvad de havde gjort for hendes søn.

Lærer Bent Nielsen rettede paa de grønlandske elevers vegne en hjertelig tak til forstanderparret for den enestaaende modtagelse, disse elever havde faaet paa skolen, og takkede de danske drenge for den gode maade, hvorpaa de modtog deres grønlandske kammerater.

Lærer Jeppe Buhrkall takkede eleverne paa lærernes vegne, og branddirektør Kaj M. Steffensen, Hjørring, paapegede, at der en dag som denne, hvor de unge tager afsked med skolen, vil rinde en lille taare, og

han takkede forstander Jakobsen og frue derfor. Eleverne her faar et virkeligt godt udbytte af deres ophold, og de er glade for skolen.

Den smukke højtidelighed sluttedes af forstander Jakobsen.

Vi fik nok at bruge tiden til fra april til august. Vi skulle heldigvis ikke bygge, men vi skulle indrette eller omrette, hvad man nu vil kalde det, adskillige af vore lokaliteter, saa de blev velegnede til fællesskole. Ganske vist havde vi, da vi byggede sidst, taget muligheden for fællesskole i betragtning, saa vi ikke nu skulle lave hverken nye indgange eller opgange til henholdsvis pige- og drengeafdelinger, der behøvede vi kun at sætte 2—3 m skillevægge op, saa var den sag 100 pct. klar, men det tog sin tid alligevel. Navnlig trak det ud, inden vi kom rigtig i gang, fordi vi ventede paa tilladelse til at indrette elevværelser paa 3. sal, og saa fik vi den langt om længe ikke, der er nemlig ikke hjemmel for tredie-sals-beboelse i en landkommune.

De tidligere elevværelser paa 2. sal er omdannet til lærerlejlighed, og da vi saa ikke kunne erstatte nogle af dem ved at gaa paa 3., maatte vi gaa paa 1. sal og lave vævestuen til elevværelser igen. Paa den sidste nybygning 2. sal har vi faaet en dejlig dagligstue til pigerne samt 6 nye værelser m. m.

Frk. Søndergaard er flyttet ud i Hytten. Naar I kommer til elevmøde, kan I selv gaa ud og se, hvor hyggeligt hun har det.

Ved serverings-
lemmen

Gode hjælpere

Ogsaa udendørs er der sket store forandringer. Hansen har nedlagt frugthaven, urtehaven, drivhuset, mistbænkene o. s. v. til fordel for en fodboldbane i de helt store dimensioner. Om den skal blive startbane for nogen til et kommende verdensmesterskab, vil tiden vise.

Ved det store byggeri i 1959 fik vi en dejlig skole, det skal aldrig glemmes, men der var enkelte ting paa ønskeseddelen, som vi ikke naaede at faa med. Denne gang ville vi prøve at faa, baade det for fællesskolen nødvendige, og det ønskede, og vi fik det, samt et par smaa-regninger paa 125.000 kr., endvidere var der et lille ord med paa vejen fra haandværkerne om „de for tiden eksisterende kreditstramninger“ som om vi ikke vidste det i forvejen, men meningen var jo tydelig nok. Man imødesaa med stor tak en hurtig indbetaling o. s. v.

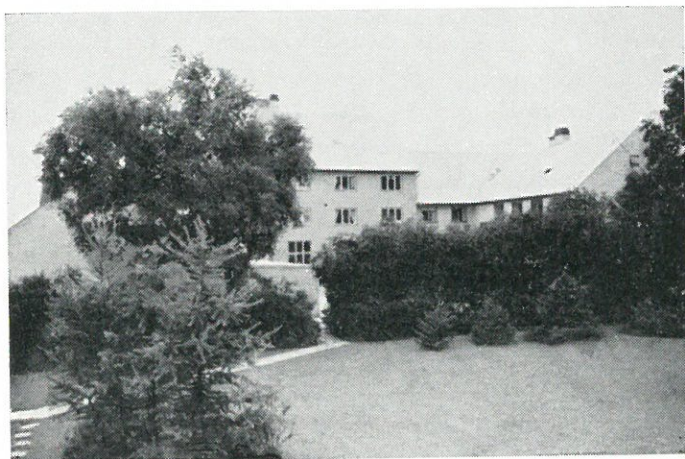
Jeg imødesaa ogsaa, — men det er en helt anden historie, som strengt taget ikke kommer aarsskriftet ved, — at jeg en dag ville møde revisor Schön, og hvad ville han sige, og hvad skulle jeg sige?

Jeg tog paa rekreation paa et ukendt sted, langt syd paa i landet, og jeg vendte hjem 2—3 dage efter, udhvilet og med tro paa fremtiden, og jeg fik fat i revisor Schön. Han tog det pænt.

Ved et senere afholdt bestyrelsesmøde, gjorde jeg rede for, at det ved tidernes ugunst havde artet sig saaledes, at den sum, vi havde drøftet, var overskredet. Det var pænt af bestyrelsen ikke at spørge om den oprindelige sum. Da vi byggede for 6 aar siden, var det naturligvis helt

andre store tal, vi opererede med, men da var der jo ogsaa store nye bygninger, vi fik. Dette var jo „inden for murene“. Næste gang bliver det nok udenfor, nærmere bestemt en forlængelse af sløjdsalsbygningen, men det falder ikke inden for rammerne af denne beretning. Det er fristende at fortsætte lidt endnu og fortælle lidt om tiden efter 1. august, men det gaar heller ikke, det skal gemmes til næste aar. Altsaa gemmer jeg nyt og spændende stof til næste aar og gaar bagom begivenhederne frem til december og til julen, der nu staar for døren, og vi, der er blevet tilbage paa Stidsholt, naar de skiftende drenge og piger er rejst ud til deres opgaver, sender jer de bedste ønsker for julen og det kommende aar.

Hans Jakobsen.

En 60-års dag

En rund fødselsdag får sjældent lov til at gå stille af, og det fik forstander Hans Jakobsens 60-års fødselsdag, den 17. august, heller ikke.

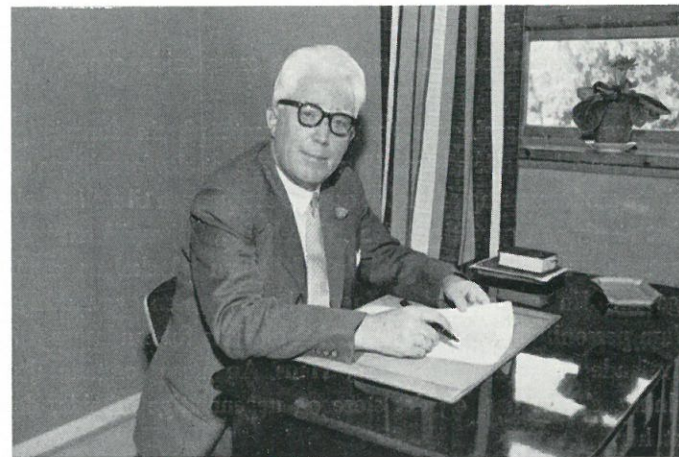
Allerede dagen før kom der gæster fra Sjælland, og om morgenen ved syvtiden begyndte det at pusle uden for Jakobsens sovekammervindue. Kaj maler, hans søn og Kjær kom og „truttede“, og med skolebørnene, der kom med hænderne fulde af gaver og blomster, i spidsen, elever, lærere og familie var vi snart en anselig flok, der stemte i med:

Den signede dag med fryd vi ser af havet til os opkomme! — og: Gak ud, min sjæl, betragt med flid i denne skønne sommertid Guds underfulde gaver!

Så viste Jakobsen sig i døren, og han blev overøst med lykønskninger og gaver. — Der skete så meget det næste par timer, så Jakobsen hen på formiddagen sagde: „Har I flere overraskelser, så vil jeg vide dem nu!“

Fru Jakobsen måtte så røbe, hvad kun hun vidste — at endnu to familier fra Sjælland var på vej hertil.

Det vakte naturligvis jubel hos eleverne, da de fik meddelelse om, at de skulle have hele eftermiddagen fri, og de blev inviteret til festmiddag kl. 18 sammen med forældre kredsen omkring børneskolen.

Vækket ved
morgensang

Til frokosten var skolens bestyrelse, lærerkollegiet og andre gode venner samlet. Jeg tror, vi blev 60 ialt, deraf flere af elevforeningens bestyrelse, en tidligere lærer med familie kom, inden vi var færdige, ligeledes flere tidligere skolebørn.

Det er almindeligt, at der bliver talt ved en fødselsdagsfrokost. Således også her. Pastor Porsborg lagde for. Han takkede vennen og kollegaen for mange gode samtaler her og derhjemme i præstegården. Godsejer Arenfeldt, Sæbygaard, der sammen med sin familie har fulgt skolen fra første færd med den største interesse, hylkede forstanderen og lykønskede til arbejdet fremover.

Lærer Dam, Sæby, takkede for venskab og samarbejde gennem de mange år.

Juhl Højbjerg, elevforeningens formand, bragte på sin fornøjelige facon en hilsen fra alle gamle elever. Han meddelte, at elevforeningen nu efter den sidste modernisering af skolen og ved overgangen til fællesskole havde ønsket at give en gave til skolen. Et relief: „Fløjtespilleren“ var netop hængt op i forhallen, og Juhl bad Jakobsen på skolens vegne modtage gaven. En gammel elev, Inger-Birgit Madsen, gav udtryk for, hvad hun personlig havde at takke skolen og dens forstanderpar for.

Den selvejende institutions formand, Hans Andersen, omtalte den store betydning, skolen har, og det store og uegennyttige arbejde, der bliver gjort her.

Sidst talte Moster Karen. I hjertevarme og gode ord takkede hun sin svoger for, hvad han har betydet for familien Risegaard.

Ved festmiddagen om aftenen for elever, skolekreds, naboer og venner talte Else Ødegaard om friskolen og om den lille skoles betydning i dag, og hun overbragte forældrekredsens hilsen og lykønskning.

Senere opførte lærerkollegiet Hostrups skuespil: „Feriegæster“. Stykket fik en god udførelse, og bifaldet var stort.

I dagens løb var gaver, blomster og telegrammer strømmet ind fra mange forskellige egne af landet, også et bevis på, at Jakobsens virke rækker langt.

— — —
Ved en 60-års fødselsdag er det naturligt både at se tilbage på, hvad der er udrettet, og fremad på, hvad der ligger for. En væsentlig ting må med: foredragsvirksomheden.

Utallige er de foredrag, Jakobsen har holdt rundt om i landet. Spørger man: Var der nogen tilhørere? — Der tales så meget om møde-træthed —. Ja, så får man som oftest det svar, at salen var fyldt.

Også som prædikant er Jakobsen kendt viden om, og det sker ikke så sjældent, at en gammel elev kommer sammen med sin forlovede og beder ham om at foretage brudevielsen. Eller — at et hjem med nær tilknytning til skolen har mistet en af deres kære, og nu ikke kan tænke sig at have andre til at forrette begravelsen end han.

Fødselsdagsgæster

I en menneskealder har forstanderparret bygget på deres livsværk, Stidsholt Ungdomsskole. Med ydmyghed og dygtighed tog de fat på arbejdet, der voksede mellem hænderne på dem. Sammen har de skabt skolen, hvor tusinder af unge gennem nogle måneder har haft et fristed, hvor de kunne vokse og gro.

Ved indvielsen af nybygningen til skolen den 5. november 1936 indledte man festen med sangen:

*Gud, du er god og stærk,
skærm vore hænders værk,
velsign den skole, som vi her har bygget!*

Når man i en lang årrække har fulgt værket, fristes man til at tro, at netop denne sang har været mottoet, for er det ikke det, sangen giver udtryk for, man har villet og ønsket skulle være målet:

*Lad ske på dette sted,
hvad du kan kendes ved!
Giv storsyn ud mod fjerne, høje tinder!
Giv sandheds klare lys!
Varm bort hvert kuldegys!
Giv livets friske lod i unge kinder!*

Jeg har nævnt, at man ved en 60-års dag også skal se fremad. Mit ønske skal da være, at der fortsat på dette sted må trives en skole, der både kan give udsyn og storsyn, og jeg vil gøre det med Kristian Østergaards ord i det sidste vers af sangen:

*Sign dem, der her skal stå
og sædekornet så!
Giv sol og dug til unge hjerter kære!
så der må vokse frem
i kristne danske hjem
et liv til din og danskerfolkets ære.*

Til lykke fremover!

Karen Søndergaard.

Norgesturen

Strålende sol over mørke skove, bratte fjeldvægge, brusende vandfald, stille søer og snekalotten over Gaustatoppen.

Nu dukker det pludselig op altsammen. Vi husker sejlturen til Larvik, hvor vi krøb i soveposerne og „forsøgte“ at sove, indsejlingen gennem Oslo fjord til Larvik og busturen til Skien, hvor vi gik om bord i dampskibet, der skulle føre os på kanalfærden gennem Telemarken til Dalen. Vi passerede Michaelshulen og den skovklædte ø Munken gled ind i Ulefossbugten, langs store jernværker og videre til elven, hvor vi skulle gennem de mange sluseporte. Ved Eidsfoss er der 5—6 sluser, så vi fik tid til at forlade skibet og spadserer til Vrangfoss. Under den 23 m høje fos gik vi igen om bord. Elven slyngede sig i bugtninger med gårde langs nordbredden og skove på sydsiden. Senere passerede vi den trange Fjågesund med bratte sider, og vi øjnede det høje fjeld, Broke, med tovbane til tømmertransport.

I Dalen ventede bussen. Vejret var godt, humøret ligeså, og nu gik turen ad smalle, men gode veje, langs bratte afgrunde med dybe søer, høje fjeldsider med brusende fosser og gennem prægtige skove og små bygder til Rjukan.

Ved „Utsikten“ gjorde vi holdt et øjeblik. Der blev fotograferet, og vi konstaterede, at snekalotten på Gaustatoppen var større end nogen-sinde. På det nyopførte vandrerhjem i Rjukan fik vi en god modtagelse, og vi sov glimrende i de gode senge.

Gausta-turen den næste dag blev en oplevelse af en særlig art. Solen lod vente på sig, lidt tåget var det også — og vådt. Fodtøjet var ikke det ideelle, så vi var en lille smule betænkelige. Men Buhrkall og den store flok tog turen opover. Op kom de — og ned kom de også. Vi havde et varmenende bål parat, da de nåede tilbage til Svineroe, våde, trætte og udasede, men i strålende humør.

I bus kørte vi tilbage til Rjukan, og efter at have fået et varmt bad, fået tørt tøj på og et tiltrængt hvil, var alle parate til at gå til vejrs igen, denne gang med Krossobanen til Gvepseborg. Heroppefra var der en fin udsigt ud over byen Rjukan. Rjukanfossen — den rykende —, der

har givet byen navn, så man derimod ikke noget til. Engang var den verdens højeste fossefald, nu er den tæmmet i menneskehedens tjeneste. Store kraftværker og fabriksanlæg, Norsk Hydro og tungtvandsfabrikken, en moderne by og store industrivirksomheder er vokset op side om side i løbet af et halvt århundrede i den afsides liggende fjorddal.

Næste dag kørte vi langs Tinnsøen, en af de smukke ruter, der findes, til Kongsberg.

Turen ned i sølvminerne er også værd at nævne. Jeg tror, at alle, der var med, har et smil tilovers ved tanken om køreturen med „gruve-toget“ ind i fjeldet til Kongens grube, og vi husker den grundige forvisning og den interessante forklaring, der fulgte med om sølvværket og dets historie, og børnene, der dansede jinka, mens vi ventede på tog.

Mange andre ting kunne nævnes og fremhæves, f. eks. det gode kammeratskab og sammenhold på turen, den hjertelige modtagelse, vi fik på vandrerhjemmene, og den gode ledelse af turen. Altsammen var det med til at gøre turen til en stor og dejlig oplevelse for hver enkelt af os.

Karen Søndergaard.

Fællesskab

*Vi går trygt til Herrens bord,
kommer til ham på hans ord,
ved, at han os der vil gæste
for vor tro til sig at fæste,
så vi stoler helt på ham,
deler al hans fryd og skam.*

*Jesus Kristus er os nær,
signer ord og handling her;
hvad han selv har sagt og handlet
er til brød og vin forvandlet;
frelsens vej og frelsens værk
er vor føde, dyb og stærk.*

*Når vi fra hans nadver går,
går vi for at dele kår
med ham i vort hverdagsvirke,
bringer modet med fra kirke
til at være Kristi tro,
lade alt på ham bero.*

Af Jørgen Michaelsen.

Der er ikke meget, der kan være så smertende som dette at blive lukket ude fra et fællesskab. Man føler sig såret, ja, næsten lammet over pludselig at være skilt fra mennesker, som man ellers mente, man kunne dele så meget med. Men på en uforklarlig måde er der kommet noget imellem, så fællesskabet er blevet brudt, og det kan til tider synes uovervindeligt at få det oprettet igen. Noget værdifuldt er gået i stykker for os.

Det er ganske vist ikke let at forklare, hvori det egentlige i et fællesskab består. Men dog ved vi noget om, at der er en virkelighed gemt i enhver form for jordisk fællesskab, som vi nødig vil være foruden. Og vi ved også noget om, at når et sådant fællesskab så let går i stykker, da hænger det sammen med vores egensindighed.

Derfor får ethvert menneskeligt fællesskab i regelen også sine ganske bestemte skranker, som ikke let bliver overskredet. Det er ikke enhver, vi ønsker at have fællesskab med. Vi er i den grad delt ind efter visse bestemte retningslinier, og der er mennesker, som vi blankt må erkende, vi ikke kan have noget værdifuldt fællesskab med — dertil er vi alt for forskelligt indrettet.

Men midt imellem alle disse former for fællesskab står da kirken og taler om et fællesskab, der skal gå på tværs af alt andet. Det er et fællesskab, som vi er kommet ind i ved en ganske bestemt handling, nemlig vor dåb. Her er med andre ord et sted, hvor vi alle forskelle til trods er gjort lige, i og med at vi har fået del i det samme fællesskab, fordi der er én, der vil have med os at gøre, sådan som vi er uden hensyn til kvalifikationer iøvrigt.

Det forekommer mig, at dette fællesskab ikke kommer til udtryk ret meget tydeligere, end det sker ved det dækkede bord, der er sat i vor kirke søndag efter søndag, og som i sin indbydelse ikke kender nogen form for skranker, men gør os alle lige ved det ord, som der møder os i en håndgribelig form. Og intet er vel i grunden mere befriende end at blive forvisset om det. For det betyder jo, at så er der da et sted på denne jord, hvor vi aldrig skal være lukket ude, om så også hele verden tilsyneladende vender os ryggen. For ved det bord møder vi en virkelighed, der er kædet helt sammen med vor egen, selv der hvor den er mørkest og mest ussel. Og det er jo derpå et fællesskabs værdi beror, at der er nogen, der vil være med til at bære et stykke af ens egen virkelighed. Men ved dette bord lyder det til os, at der er én, der ikke blot vil bære et stykke af den, men vil bære den helt.

Knud Jensen.

9

Elevmødet

På grund af den ændrede skoleplan blev elevmødet i år flyttet til den 15. august.

Som sædvanlig begyndte vi med gudstjeneste i Volstrup, hvor forstander Jakobsen prædikede for en fyldt kirke.

Derefter samledes den store flok på skolen ved kaffebordene, inden vi gik i haven, hvor skolens lærere på friluftscenen opførte Hostøups „Feriegæsterne“, hvorved de høstede stort og velfortjent bifald. Det plejer jo at være sommerpigerne, som henter successen, men da de nuværende elever lige var kommet, var det ikke muligt at arrangere det på den gamle måde i år.

Fru Jakobsen viste os derefter rundt på skolen, så vi kunne se alle de forandringer, der var foretaget på grund af overgangen til fællesskole.

I gymnastiksalen holdt Jakobsen foredrag, som jeg ikke skal referere, men I véd jo, gamle elever, at Jakobsens foredrag altid giver os noget til megen eftertanke.

25 års
jubilare

Efter middagen, hvor fru Hansens gode mad nød fuld retfærdighed, holdtes generalforsamling med Jakobsen som ordstyrer. Formand og kasserer aflagde beretning. Bestyrelsen genvalgtes.

Som afslutning dansede vi et par timer. Kaj Nielsen og Kaj Kjær spillede. Der var livligt salg ved pølseboden.

Til allersidst sluttede forstander Jakobsen den vellykkede dag med ønske om godt gensyn ved næste elevmøde.

Jeg sender til jer alle mine bedste ønsker om en glædelig jul.

Jubl Højbjerg.

Meddelelser

Kære gamle elever!

Ved generalforsamlingen i elevforeningen nævnte jeg, at vi nok blev nødsaget til at forhøje prisen på årsskrifterne til 6 kr., og det slog også til. Både porto, trykning og papir er steget, og så må vi jo følge med. Det tror jeg også, I alle forstår, så ingen af den grund lader årsskrifterne gå retur.

Rigtig mange har i år sørget for at give mig besked om adresseforandringer. Tak for det! I kan enten skrive meddelelsen på den lille kupon øverst til venstre på opkrævnings-indbetalingskortet eller, som Jytte gjorde forleden, sende mig et lille brev med den nye adresse og med årstallet, da I var elev. Det glæder mig altid, hvis brevene indeholder personlige hilsener og oplysninger, som f. eks. i Jyttes brev:

„Jeg har været gift i fire år og har to drenge på 3 og 1½ år, og vi synes selv, vi har været heldige med køb af hus“. Tak for denne og mange andre hilsener i årets løb.

Glædelig jul!

Karen Søndergaard.

Meddelelser 1966

Undervisningsminister K. B. Andersen

har lovet at tale paa skolen *fredag den 21. januar kl. 20*. Det er med stor glæde, jeg bringer denne meddelelse. Undervisningsministeren er en god ven af de frie ungdoms- og efterskoler og er respekteret i alle kredse. Ingen af ministerens forgængere har talt paa Stidsholt Ungdomsskole. Noter datoen allerede nu. Mødet bliver selvfølgelig averteret. Velkommen, — jeg ved, at I vil blive meget glade for at høre K. B. Andersen.

Frk. Søndergaards 25 års jubilæum

Onsdag den 4. maj er det 25 år siden, frk. Karen Søndergaard begyndte sin gerning her paa skolen. Jeg er overbevist om, at rigtig mange gamle elever vil være glad for, at datoen nu er røbet. Mange hilsener skal nok finde vej til hende den dag.

Elevmødet

afholdes efter den ny skoleordning *næstsidste søndag i maj*, hvis ikke andet meddeles. I 1966 bliver det altsaa *søndag den 22. maj*.

Sommerrejsen

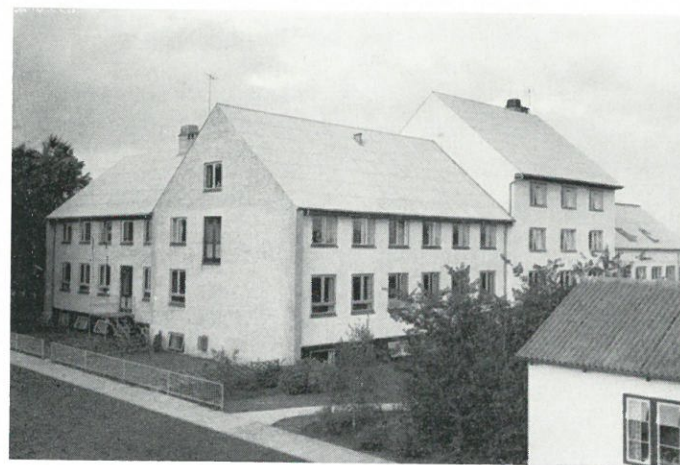
der normalt gaar til Norge eller Sverige, er ikke endelig fastsat. Jeg gaar ud fra, at vi tager af sted tidligere end vi plejer, muligvis i begyndelsen af juni. Det vil blive averteret til sin tid, baade dato og maalet for rejsen. Allerede i maj kan vi besvare spørgsmaal om turen, hvis man vil sende et brevkort.

Stidsholt-stævnet i Aalborg

afholdes søndag den 4. december. Sted og klokkeslet averteres i stedlige blade sidst i november.

Jubilæumsholdene

Elever fra vinteren 1940—41 og sommeren 1941 indbydes paa elevmødedagen, søndag den 22. maj, til 25 års jubilæumsfest med middag paa skolen kl. 11. Send venligst et kort mindst 8 dage forud.

Elevfortegnelse

Vinteren 1964-65:

Bjarne Andersen, Aalborg.
Ib Andersen, Skagen.
Hans Baggesen, Jonstrup, Saltum.
Henrik Barrit, Frederikshavn.
Finn Bebe, Vanløse, København.
Per Bendiksen, Heden, Elling.
Marius Bethelsen, Holsteinsborg, Grønland.
Bjarne Christensen, Jerslev J.
Bjarne Christensen, Skagen.
Ivan Christensen, København.
Leif Ernst, Aalborg.
Kent B. Hansen, Aarhus.
John Hansen, Taulov.
Egon Hoppe, Præstbro.
Thomas Imaka, Angmagssalik, Grønland.
Egon K. Jensen, Nr. Rubjerg.
Jørgen Jensen, Risholm, Manna.
Kenneth Jensen, Aalborg.
Niels Erik Jensen, Understed.
Ole Nyrup Jensen, Hjørring.
Ole Jensen, Brønderslev.
Christian Jepsen, Aalborg.
Tønnes Josefsen, Atangmik, Grønland.
Falkinqak Jørgensen, K'ornok, Grønland.
Hendrik Kleist, Narssak, Grønland.
Søren Krogsgaard, Gettrup, Ulsted.
Bjarne Larsen, Helsingør.
Leo Larsen, Uggerby.
Tonny Larsen, København.
Mogens Lykkegaard, Bindslev.
Asser Maqe, Angmagssalik, Grønland.

Leif Mathiasen, Langholt.
Flemming Mortensen, Langholtsig, Hou.
John Mortensen, Thorshøjgaard.
Aksel Møller, Nûgâtsiak, Grønland.
Christian Nielsen, Gl. Kirk, Dronninglund.
Søren Damsgaard, Klæstrup.
Tommy Nielsen, Skagen.
Kenneth Norsk, Skagen.
Jørgen Nuko, Angmagssalik, Grønland.
Preben Nørgaard, Understed.
Hans Peter Olesen, V. Haven, Dybvad.
Niels Olsen, Godthaab, Grønland.
Sejer Olsen, Narssak, Grønland.
Fritz Pedersen, Randers.
Leif Ø. Pedersen, Melholt.
Mogens Arne Pedersen, Frederikshavn.
Benjamin Pedersen, Christianshaab, Grønland.
Carsten Steffensen, Hjørring.
Erik Stenfeldt, Frederikshavn.
Bendt Søholm, Egedesminde, Grønland.
Finn Sørensen, Skagen.
Jens Ole Sørensen, Understed.
Kaj-Aage Sørensen, Koldstedet, Dronninglund.
Bjarne Trudslev, V. Hjermitsslev.
Kell Ødegaard, Østerby.
Jørgen Ørum, Hjørring.
Poul Emil Aagaard, Faarup.
Jan Kruse, København.

Regnskab

for året 1/6 1964—31/5 1965.

Indtægt:

Kassebeholdning	93,61
Indestående på giro	155,33
Indestående i sparekassen	2.301,19
Indtægt ved årsskrifter	6.500,00
Renter	4,69
	9.054,82

Udgift:

Årsskrifter, konvolutter og kort	3.905,25
Frimærker	2.042,00
Annoncer	206,90
Gave	39,00
Blanketter m. m.	86,98
Indestående i sparekassen	2.367,34
Indestående på giro	338,79
Kontant beholdning	68,56
	9.054,82

Stidsholt, den 11. august 1965.

Karen Søndergaard.

Regnskabet har vi revideret og fundet i orden.

Sæby, den 14. august 1965.

Chr. Dam. Gerda Sørensen.

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

Juhl Højbjerg, Jerslev Østermark, Jerslev, formand.

Edel Jensen, »Titan«, Dannebrogsgade 43, Aalborg, næstformand.

Karen Søndergaard, Stidsholt, Sæby, kasserer.

Jeppe Buhrkall, Stidsholt, Sæby.

Orla Jensen, Ørtoft, Sæby.

Jørgen Jeppesen, Skibsted, Kongerslev.

Gerda Osterland Rasmussen, Dybvad.